

— Растни, растни, козленце, растни да порастнешъ, та дѣдо гайда ще си направи отъ тебе.

— Отъ мене гайда я стане, я не, — отвърнало козлето съ човѣшки гласъ, — ала отъ тебе гайда ще стане!

Казало и не се видѣло, а на дѣда Стайка, боляринътъ, злѣчката се пукнала отъ страхъ. Сутринътъ арапитѣ го намѣрили на друма и — що да видятъ — страшни черни змии се свили въ ржцетѣ на дѣда Стайка, а пари нѣмало. И понеже арапитѣ били друговѣрци, и „Богъ да го прости“ не казали.

Мишо Хаджийски

Зима въ долинитѣ скита, снѣгъ по стѣклата вали; прѣсната бабина пита въ топлата подница спи.

Баба съ машата я буди: — Хей, хубавице, стани! Мойто юначе е будно, иска въ школо да вѣрви.

Питката рипва, и баба мушва я въ мойта торба: — Добъръ ти пѣтъ, па по-рано надвечеръ ти си ела!

Вълци, разказватъ че има (Господъ дано ги убий!). Скоро гората да минешъ, да те не мислимъ и ний!

Зная защо ме заплашва моята баба добра: да не простиная, когато се заиграя съ деца.

Чакъ отвждъ тритѣ баира школската сграда бѣлѣй. Тръгвамъ пѣртина да дира въ снѣжното бѣло поле.

А пѣкъ въ торбата на рамо питката сякашъ шепти: — Хайде се спри и коматче си очупи и хапни!

Богданъ Овесянинъ